

Em Xin Lỗi, Vì Vẫn Ở Đây

Contents

Em Xin Lỗi, Vì Vẫn Ở Đây	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10

Em Xin Lỗi, Vì Vẫn Ở Đây

Giới thiệu

Tôi đã chờ đợi năm năm, cuối cùng thì cũng gặp lại anh, chỉ là, tôi không còn là một Lu cuồng nhiệt và nông nổi như ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-xin-loi-vi-van-o-day>

1. Chương 1

Ly cà phê vơi còn một nửa, màu đen lóng lánh thỉnh thoảng lại phản chiếu vài tia sáng vụt qua. Ngoài kia mưa bay nhẹ nhẹ, lướt trên từng ngọn gió lạnh lẽo, tô thêm vài nét thê lương cho góc phố vốn đã đìu hiu giữa chốn Hà Thành. Người lác đác, bước chân vội, đôi tay không ngừng xoa vào nhau mong có được chút hơi ấm, mà như vẫn chưa đủ, má họ ửng hồng. Tôi đợi anh đã gần hai tiếng, thả ánh nhìn qua ô cửa kính khép hờ, tựa như đang mong ngóng, tựa như không. Anh, liệu có đến...

Quán vắng khách, mang nét tiêu điều như dòng chữ xiêu vẹo trên cái bảng treo lủng lẳng trước cửa ra vào: “Lặng”. Tôi hay đến quán vào những ngày căn bệnh tự kỉ lại lần mò gặm nhấm tâm trí. Mỗi người có một cách để tạm quên nỗi buồn, tôi chọn im lặng. Có lẽ vì thế mà tôi chọn quán cà phê nhỏ này, nó nằm trong một góc phố, chìm ngấm trước hàng hà những cửa hàng lấp lánh, như một kẻ đến lúc xế bóng ngấm nhìn mọi thứ nhộn nhịp mà tựa phù du đang trôi qua trước mắt. Hôm nay tôi vẫn gọi cà phê đen, không đường, để nhấm nháp cái vị đắng đốt trên đầu môi, nhưng không phải cho nỗi buồn trôi đi như mọi khi, mà để cố ghìm lại những cảm xúc đang trực vỡ ra trong cái bọc mà tôi mất năm năm để tạo nên, trong lúc chờ đợi một người.

Chiếc điện thoại vẫn lạnh ngắt suốt từ khi tin nhắn cuối cùng ấy đến, tôi không dám đọc lại lần nữa nội dung của tin nhắn đó, nhưng những dòng chữ như ảo như thực cứ trôi bồng bềnh trước mắt, thỉnh thoảng lại khiến lòng ngực thắt lại. “Anh đang ở Hà Nội, gặp anh nhé!”. Tôi đã phải mất hơn một tiếng để soạn được một tin nhắn trả lời, nói thời gian và địa điểm gặp. Phải, một tiếng cho một câu nói, nhưng là cả năm năm cho một quyết định.

Kim ngân của chiếc đồng hồ treo tường trong quán đã gần chỉ đến số năm, mưa cũng nặng hạt hơn, cà phê

chỉ còn lại vài giọt đọng trên thành cốc, tôi vẫn im lặng ngồi đó chờ đợi. Một lúc sau thì quán lên đèn, vì ngoài kia bóng tối đã sụp xuống như một chiếc áo choàng ai đó lỡ đánh rơi làm phủ kín bầu trời. Tháng mười hai, gần cuối đông rồi, thời gian cũng co lại để tránh cái giá rét miền Bắc. Cái chuông treo trước cửa lại lần nữa rung lên, âm thanh khô khốc, không vang vọng, nhưng đủ phá vỡ bầu không khí ngưng đọng trong quán. Anh đến, đảo mắt xung quanh tìm kiếm, cho đến khi nhìn thấy tôi. Anh gượng cười, hơi gật đầu chào tôi rồi chậm chậm tiến tới. Tóc anh phủ một lớp li ti những giọt mưa nhỏ, nhìn xa xa như đang phát ra thứ ánh sáng kì dị. Đôi mắt đen như giọt cà phê, vẫn khó đoán như ngày nào. Dáng anh nhỏ, càng thêm gầy trong chiếc áo khoác dày cộm, rộng thùng thình.

– Em đợi lâu chưa? Anh lạc.

Anh ngồi xuống, cởi áo khoác đã ướt đẫm sang một bên, vừa hỏi tôi. Tôi không trả lời ngay, vẫn lẳng lẳng nhìn anh, thêm một lần nữa cố khắc sâu vào tâm khảm hình bóng ấy. Không thấy tôi nói gì, anh liếc nhìn ly cà phê đã hết, gượng gạo cười.

– Phố xá Hà Nội phức tạp quá, anh lạc suốt cả chiều nay.

Tôi vẫn không nói gì, cho đến khi phục vụ đến, chẳng cần cô ta hỏi tôi đã chọn đồ uống thay anh.

– Một ly đen nhiều đá. Không đường.

Cô phục vụ hơi sững lại một chút, rồi dạ một tiếng, nhanh chóng rời đi. Anh thoáng nhìn tôi, đôi mi sụp xuống. Tôi vẫn giữ nguyên tư thế như trước khi anh đến, hồ hững hỏi anh một câu.

– Anh ra Hà Nội lâu chưa?

– Uhm, mới hôm qua.

Câu nói còn chưa dứt tôi đã thấy anh khẽ rùng mình một cái. Lạnh, phải, như vậy đã là quá lạnh với dân miền Nam rồi. Mời anh tái nhợt, nói tiếp.

– Anh ra để...

Chưa kịp nói xong, cô phục vụ đã bưng đến ly cà phê, đặt nhẹ nhàng trước mặt anh. Anh gật đầu cảm ơn, không nói gì nữa. Tôi cầm ly cà phê đã rỗng không của mình lên, dùng cả hai tay ôm chặt lấy nó, chặt đến tưởng như một chút nữa thôi là có thể bóp vỡ rồi, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản hỏi anh.

– Anh lạc, sao không gọi cho em?

Ánh mắt tôi vẫn không rời khỏi anh từ lúc anh bước vào quán, nhưng anh thì luôn cúi mi tránh né. Chờ một lúc không thấy anh trả lời, tôi khẽ nhếch mép, tự đoán được câu trả lời. Lại là một cái cố, anh vốn dĩ đâu phải bay dọc đất nước chỉ để gặp tôi. Tôi cười, giấu chính bản thân mình.

– Gặp em có chuyện gì thế?

Tôi lại hỏi, anh khẽ mím môi, với lấy cốc cà phê vẫn còn nhẹ tựa làn khói lạnh, nhấp một ngụm. Trên mặt anh thoáng qua một nét chịu đựng, vì cà phê quá đắng, hay vì quá lạnh. Là tôi muốn phạt anh, anh biết tôi ghét nhất chờ đợi mà vẫn bắt tôi ngồi đây hơn hai tiếng, tôi muốn anh biết vị đắng và cái lạnh khi một mình trông ngóng là như thế nào. Tay anh cầm cốc cà phê đã đổ ừng vì buốt, thế nhưng vẫn không chịu thả ra. Lòng tôi lại nhói lên. Bao giờ cũng thế, trước anh, tính khí trẻ con của tôi vẫn cứ vô thức bị phô ra, để rồi sau đó cảm giác ân hận lặng lẽ tràn về.

Anh bỗng ngừng đầu, nhìn tôi nở nụ cười tươi:

– Muốn nhờ em dẫn anh đi chơi một vòng Hà Nội! Đâu phải lúc nào cũng có dịp ra Thủ Đô đâu.

Tôi thoáng sững lại, năm năm rồi tôi mới thấy nụ cười ấy, nụ cười mà có những đêm vì nó nước mắt tôi rơi ướt đầm tay áo. Bàn tay nắm cốc cà phê càng siết chặt hơn để kìm lại cơn run rẩy. Anh nhìn tôi, đôi mắt long lanh chờ đợi, còn tôi lại im lặng. Bỗng có tiếng ì ì điện thoại rung, kéo tôi ra khỏi cơn sững sờ vừa rồi. Cuộc gọi đến, của tôi. Nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, tôi không biết mình có nên bắt máy hay không. Anh dường như cũng nhận ra sự lưỡng lự của tôi, khẽ nghiêng đầu, mỉm cười ra hiệu tôi cứ tự nhiên. Lấy lại một hơi bình tĩnh, tôi bấm nút nghe, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng lo lắng.

“Em gặp bạn về chưa, trời tối rồi, lạnh lắm, mà mưa càng lúc càng to. Để anh ra đón!”

“Sắp rồi anh, em bắt xe về được, anh không cần phải ra đâu”

Tôi nghe tiếng gió lướt qua trên điện thoại, không nén được tiếng thở dài.

“Anh đang trên đường rồi, vẫn quán cà phê đó à?”

“Uhm”

Không còn biết nói gì hơn, tôi chỉ biết chấp nhận, tôi không có quyền từ chối.

“Vậy chờ anh, năm phút nữa anh đến”

Tôi tắt máy, cất điện thoại vào túi áo khoác.

– Em phải về rồi à?

Anh đã không còn nhìn tôi nữa, mà đưa ánh mắt ra khỏi ô cửa kính.

– Uhm. Anh ở Hà Nội mấy ngày, để em xếp lịch đưa anh đi chơi?

– Qua Noel anh về Sài Gòn, giờ đến lúc đó còn mười ngày nữa.

Lại là Noel, anh cũng thật biết chọn thời gian để ra Hà Nội. Tôi đặt cốc cà phê xuống, chuẩn bị đứng dậy.

– Vậy ngày kia em dẫn anh đi một vòng, anh không bận gì chứ?

– Ừ, tùy em mà.

Tôi đứng lên, khoác áo vào, nhìn anh thêm một lần nữa rồi bước đến quầy thanh toán sau khi chào anh.

Em về trước nhé, người ta đến đón rồi. Có gì cứ liên lạc với em. Lát anh về cẩn thận lại nhé.

Mở cửa, làn gió lạnh ngay lập tức ủa đến ôm lấy tôi, quẩn quýt như người tình. Tôi bỏ mặc, không kéo khóa áo khoác, đi thẳng đến chiếc ô tô xanh nhạt đậu ở lề đường, nơi đó có một người đang cầm ô chờ tôi. Vừa thấy tôi, anh đã kéo gần lại, sát vào anh, một tay che ô cho tôi, một tay quàng chiếc khăn lông dày cộp vào cổ tôi.

– Em mà ôm là anh xử đẹp đấy!

Tôi không tránh né, cứ để mặc anh muốn làm gì thì làm, hỏi một câu cho có lệ.

– Anh đi làm về sớm thế?

– Muốn ăn cơm cùng em thôi. Bạn em kia à? Mới từ Sài Gòn ra đó hả?

Anh hãy hãy cầm về phía sau tôi. Tôi quay lại, thì thấy con người đó đã đến gần hai chúng tôi rồi, không tránh được phải giới thiệu.

– Uhm. Anh ấy tên An.

Tôi vừa nói xong, anh đã nhích lên trước, đẩy tôi lùi lại sau như thể đang che chắn cho tôi khỏi một cái gì đáng sợ lắm vậy. Anh lên tiếng, chào trước.

– Chào cậu, tôi là người yêu của nhóc này, tên Phong. Vui vì gặp cậu.

Anh chìa tay ra, theo một phép lịch sự. Con người đó cũng chìa tay ra bắt lại, không quên nở nụ cười xã giao.

– Chào anh, tôi là bạn cũ của của Lu, tên An.

– Biết cậu mới từ Sài Gòn ra, nhưng giờ tối rồi, khi khác cậu gặp lại Lu nhé. Chúng tôi đi trước.

Rồi anh nhanh chóng rút tay lại, ôm vòng sau eo tôi, vừa nói vừa xoay tôi đi về sau cùng anh.

– Đi nào, nay sẽ ăn cá.

Tôi nhăn mặt, trong miệng bỗng lợm vị tanh tanh.

– Em không ăn cá! Ăn chả! – Tôi cự lại, trước khi anh thô bạo nhét tôi vào trong xe.

– Thì chả cá. Không cãi.

Anh nhún ga, phóng đi trong cơn giận dữ, thế nhưng tôi vẫn nghe được những câu hát chất chứa đau đớn đang vọng ra từ quán cà phê. Bên lề đường, người đó vẫn đứng lặng lẽ, từng giọt mưa dừng lại trên vai áo anh, hòa cùng khúc nhạc...

... ngồi lặng thinh, quán vắng tênh, em một mình...chẳng còn anh nhưng vẫn kêu cà phê đắng...

... bỗng vỡ òa vì những xót xa, khi nhận ra mình vẫn nhớ, ngỡ đã quên hình bóng thân quen mà hôm nay lại nhớ thêm...

... trách tim mình, chẳng đủ vô tình để phai pha dòng kí ức....

2. Chương 2

Hai ngày sau, theo đúng lịch hẹn, tôi gặp anh, để dẫn anh đi một vòng Hà Nội như đúng anh yêu cầu. Chúng tôi không đi xe riêng, mà bắt buýt, vì tôi nhớ anh từng nói, muốn biết Hà Nội cứ một lượt xe buýt là đi hết ba sáu phố phường.

Hà Nội nói rộng cũng chẳng rộng, mà nói bé cũng chẳng bé, lòng vòng gần hết ngày cũng qua được những nơi khách du lịch thường đến. Tôi trở thành một hướng dẫn viên đúng nghĩa, giới thiệu cho anh về Hồ Gươm, về Văn Miếu, về Hồ Tây, và vài nơi nữa, với lòng nhiệt tình nhiều nhất có thể, tựa như hai kẻ xa lạ. Anh cũng đáp lại bằng vẻ háo hức cần phải có, hỏi tôi đủ điều, luôn miệng trầm trồ sau mỗi lần xuýt xoa vì lạnh.

Hà Nội về đông đẹp nhất lúc phố xá chưa kịp lên đèn, nét vắng vẻ hòa cùng màu hoàng hôn xám ngắt tạo nên phút trầm tĩnh hiếm hoi của nơi vốn luôn ồn ào, tấp nập này. Tôi và anh thả những bước chậm trên con phố dẫn về nhà tôi.

– Vãn biết Hà Nội bây giờ lạnh, mà không ngờ lạnh thế, anh tưởng có người đến nơi rồi chứ.

Anh cười cười, hà hơi vào hai bàn tay.

– Không như Sài Gòn đâu, giữa tháng mười hai mà nắng rất da.

Tôi trả lời kiểu hằn là phải vậy, tháo một bên găng tay ra đưa cho anh. Anh cầm lấy.

– Xem ra em vẫn sống tốt. Có anh người yêu đẹp trai nhà giàu, hơn anh rồi.

Tôi không cười, chỉ ừm một tiếng rồi rảo bước đi nhanh hơn.

– Nhanh về nhà em em nấu cái gì nóng cho mà ăn, anh sắp thành cục đá rồi đấy.

Có vài chiếc lá khô bị gió thổi bay theo bước chân hai chúng tôi, vẩn vương hay vì đâu...

Căn bếp nhỏ lâu lắm rồi mới có những âm thanh dao đĩa như thế này, chẳng biết tôi trở nên lười nấu ăn như vậy từ khi nào, được yêu chiều quá cũng chẳng phải điều tốt. Mùi chả trứng thơm phức tỏa ra khắp căn nhà. Bỗng có tiếng anh từ phía sau.

– Lần trước đến Sài Gòn, em cũng làm món này nhỉ.

– Em thích ăn chả.

Tôi trả lời cụt lủn, lạch cạch thêm một lúc nữa rồi bưng ra bàn. Không có nhiều món, đều là món tôi thích cả, chả trứng, sườn xào chua ngọt, rau cải xào. Thật ra tôi có thể làm được nhiều món đặc biệt hơn, năm

năm qua tôi đã học được khá nhiều, nhưng tôi không thích. Hai chúng tôi lặng lẽ ăn, cho đến khi gần tàn bữa anh đột nhiên hỏi.

– Nhà này, là người kia mua cho em à?

Tôi khựng lại. Cũng dễ hiểu khi anh nghĩ như thế, sinh viên mới ra trường, chẳng có công ăn việc làm gì mà lại mua được căn hộ chung cư cao cấp thế, không phải được người khác mua cho còn có thể là gì. Nhưng anh đoán nhầm rồi, không phải Phong mua cho tôi, mà là một người khác.

– Không phải.

Tôi trả lời cho qua chuyện rồi đứng dậy thu bát đĩa. Anh cũng vội vàng thu phụ tôi, tình cờ ngón tay chạm vào bàn tay tôi. Tôi rút lại, lảng đi. Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc.

Trước khi tiễn anh ra về, tôi hỏi:

– Anh còn muốn đi đâu nữa không?

Anh lặng im một lúc, rồi nói khẽ.

– Đi ăn mấy món Hà Nội, được không?

– Vậy hẹn anh ngày kia.

Anh đi rồi, tôi vẫn tựa cửa nhìn theo bóng anh dần khuất sau dãy hành lang vắng lặng. Cuối cùng, là cảm giác gì....

Lại hai ngày nữa, tôi gặp lại anh, anh có vẻ đã dần quen được với cái lạnh miền Bắc, không còn hay xuýt xoa nữa. Má anh hơi ửng lên, nhưng đôi môi lại nứt nẻ. Tôi nhìn dáng anh đứng chờ ở bên xe buýt mà lòng bỗng thất lại.

Hôm nay, chúng tôi được bữa ăn thỏa thuê những món được cho là đặc sản Hà Nội, như bánh cuốn Thanh Trì, bánh tôm Hồ Tây, giò chả Ước Lễ, chả cá Lã Vọng,...Trong tất cả, món anh khen không ngót là món canh chua, tôi thì ghét đặc món này, vì nó có cá, từ nhỏ tôi đã không thích ăn cá, anh thì ngược lại. Một ngày đông Hà Nội nữa lại trôi qua, tôi đếm từng ngày cho đến khi anh phải trở về.

– Em dẫn anh đi gặp một người. – vừa xuống xe buýt tôi vừa nói với anh.

– Ai thế, bạn em à?

– Uhm, từng là bạn anh.

Anh thoáng chững lại, chắc anh đã đoán được đó là ai. Anh ngập ngừng hỏi lại tôi.

– Là cậu ta à? Cậu ta cũng ra Hà Nội rồi!

– Anh ấy ra từ ba năm trước.

Đó là một người bạn, một người anh, một người quan trọng đối với tôi, không có anh, không biết tôi còn thoải mái mà sống đến bây giờ không. Dù vậy, tôi đã làm anh thất vọng rất nhiều. Giữa ba chúng tôi đã từng có một sợi duyên nợ, từng quen, từng thân, rồi từng xa, những gì còn lại của năm năm trước không dễ gì xóa nhòa.

Tôi bấm chuông cửa lần thứ ba thì bên trong có tiếng lầu bầu quen thuộc, một lúc cửa mới mở. Đón tôi và anh là một người quần áo xộc xệch, đầu tóc như mới bị ai đó vò lên, người thấy đầu đó còn thoáng thoáng mùi giường chiếu.

– Gì mà giờ này còn đến nhà anh thế Lu?

– Anh Quân! Xem em đến cùng ai này.

Tôi cười nhăn mũi kéo anh đang trong trạng thái lơ mơ ra hẳn khỏi cửa. Anh nhú mày nhìn tôi, rồi nhìn sang người bên cạnh tôi. Ánh mắt hai người họ gặp nhau, khó nói đó là ánh mắt gì, chất chứa những cảm xúc gì. Một lúc sau, anh Quân mới ngập ngừng tìm được từ ngữ để mở lời trước.

– An à? Lâu lắm không gặp nhỉ?

Anh mỉm cười đáp lại anh Quân. Bỗng từ trong nhà vọng ra tiếng hỏi.

– Ai thế anh?

Tôi lườm lườm anh Quân, huých nhẹ vào sườn anh.

– Lại bé nào thế, em đang làm phiền hai người hả?

Chẳng cần nhìn, tôi cũng hiểu được tình hình xảy ra trong phòng trước khi tôi và anh đến, một vụ mây mưa còn đang trên đỉnh điểm. Hiểu được mình đang làm phiền người khác “vui vẻ”, tôi nháy nháy mắt với anh Quân rồi nói lời cáo từ.

– Thôi, phá “bữa tối” của anh rồi. Bọn em về đây, mấy nữa gặp lại rồi nói chuyện sau anh nhé.

Trên mặt anh Quân thoáng có chút bối rối, nửa muốn đi cùng chúng tôi, nửa lại bị tiếng gọi trong kia làm cho ngập ngừng.

– Vậy hôm sau gặp.

Anh lên tiếng trước, cười cười chào anh Quân rồi quay lưng đi, tôi cũng vẫy vẫy tay chào mới theo sau anh. Hôm nay chúng tôi lại thả bộ về, nhưng không phải về nhà tôi nữa, chỉ là cùng đi chung một đoạn đường.

– Anh ấy chẳng khác trước gì cả – Nhớ lại tình cảnh của anh Quân lúc nãy, tôi chợt bật cười, nói – Vẫn thích lông bông với mấy bé non tơ như vậy. Khóe môi anh cũng nhếch lên thành nửa nụ cười gượng gạo.

– Uhm, vẫn vậy. Đúng là lâu quá rồi không gặp.

– Chuyện gia đình, chuyện tình cảm, nên ba năm trước, sau khi học nghề xong, anh ấy chuyển ra Hà Nội sống cho thoải mái tự do. Vậy cũng tốt, anh ấy cần một khoảng không mới để bắt đầu lại.

Anh không nói gì nữa, lại chìm vào suy tư. Tôi khẽ mỉm cười.

– Anh muốn đi bộ thêm một vòng không? Tiện thể dẫn anh đến nơi này nữa.

Vì thế mà lộ trình của chúng tôi đến phút chót lại thay đổi. Tôi dẫn anh đi đoạn đường mà ngày trước không biết tôi đã đi qua bao nhiêu lần, có lần bước chân thần thờ, có lần như bỏ chạy trong hoảng loạn, có lần nước mắt rơi dọc theo từng lối đi. Đó là con đường trước kia tôi chọn để khóa lấp nỗi trống vắng trong lòng mỗi khi nhớ về một người. Con đường xưa cũ, quán xá vẫn vậy, mà tôi thấy có chút lạ lẫm. Anh lặng lẽ đi bên tôi, không hỏi đây là đâu, cũng không thắc mắc vì sao, đôi mi hơi cúi.

Mất hơn hai tiếng để đi hết đoạn đường đó, trời đã sụp tối từ khi nào, nhưng cuối cùng thì tôi cũng đến được nơi cần đến, nơi tôi lần đầu ở trọ khi chấp chững bước chân lên Hà Nội học. Tôi đã không còn ở đây nhiều năm rồi, mọi thứ có vẻ đã khác. Dẫn anh lên tầng thượng, tầng dùng để phơi quần áo của cả khu trọ, tôi hít một hơi sâu, nhìn về từng góc từng là kỉ niệm.

– Hồi trước em trọ ở đây.

Anh nhìn theo hướng nhìn của tôi, dường như đã hiểu. Tôi bước về một góc tường, cúi xuống lần tìm sau cái bếp lò cũ kĩ, mãi mới lôi được một chai nước ngọt vẫn còn một nửa, nhưng màu nước đã bạc phếch, tựa năm tháng.

– Biết ngay mà, nó vẫn ở đây.

Tôi giơ chai nước lên cho anh xem, khua khua tay như đang khoe một chiến lợi phẩm.

– Là chai nước cuối cùng của em trước khi rời khỏi đây. Ngày đó em tốn nhiều tiền vào mấy thứ này lắm, cứ tối nào cũng mua một chai nước, vài cái kẹo mút, lên đây ngồi một mình cho qua đêm.

Kỉ niệm, tôi vốn tưởng chính mình đã vùi nó vào góc nào sâu lắm trong tim, thế mà vì anh, tôi lại một lần nữa đào nó lên, để mặc nó cào xé những vết thương chưa lành miệng trong lòng. Từng góc nhỏ của cái tầng thượng này, đều là những nơi tôi không thể quên được, như lại nhìn thấy tôi của năm năm trước, một mình với bóng tối. Ở góc đó, tay tê mỏi vì cầm điện thoại, mà vẫn cố áp chặt vào tai để nghe cho rõ giọng anh. Ở góc đó, cứ đi lòng vòng đếm từng bước chân, cho đến gần một nghìn mới nhận được cuộc gọi muộn

của anh. Góc đó, có tôi một mình, tay cầm điện thoại chờ đợi, đôi mắt ngược nhìn vầng trăng bị mây mù che phủ, chỉ còn chút ánh sáng mờ ảo. Sau cái bồn nước, có một khe hở nhỏ, có những đêm trốn trong đó để tìm chút yên bình.

3. Chương 3

Tình yêu của tôi và anh năm năm trước không kéo dài lâu, chỉ nửa năm. Tôi quen anh trên mạng, tìm hiểu và yêu anh qua những lần gọi điện chuyện trò suốt đêm thâu. Anh dìu tôi bước sang tuổi mười tám, với kì thi đại học trọng đại, với những bờ ngõ đầu trong cuộc sống xa gia đình, rồi lạnh lùng rời bỏ tôi. Khi mới bắt đầu, tôi không nghĩ bản thân sẽ yêu anh nhiều đến thế, rồi chẳng biết từ lúc nào anh đã trở thành một phần không thể thiếu của cuộc sống. Vì yêu anh, tôi một mình đi Sài Gòn để được gặp anh, được ở bên chăm sóc anh, nấu cơm cho anh, vui đùa cùng anh, như những gì hai đứa đã từng tưởng tượng. Nhưng một tuần đó chỉ có nước mắt chờ đợi tôi, anh lạnh lùng như kẻ xa lạ, để cuối cùng kết thúc tất cả, bỏ lại một khoảng trống thật lớn trong tim. Tôi trở về Hà Nội, sống vật vờ trong những nhớ, những thương và mong ngóng vô vọng. Đó là quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời tôi, cứ cố gượng dậy lại bị đánh gục, lê lết với vết thương anh gây ra, nhưng tôi vẫn có thể tiếp tục chịu đựng, vì một niềm tin nhỏ nhoi chưa tắt. Có lẽ vì cái niềm tin ấy mà khoảng thời gian đó tôi sống đau đớn như vậy, cho đến khi, chính anh bóp nát nó, cuộc đời tôi mới rẽ sang hướng khác như ngày hôm nay.

Năm năm, đã năm năm rồi kể từ đó. Tôi đã chờ đợi năm năm, cuối cùng thì cũng gặp lại anh, chỉ là, tôi không còn là một Lu cuồng nhiệt và nồng nức như ngày ấy nữa. Đau thương của cuộc đời khiến tôi trở thành đứa âm mưu và chai lì hơn.

Hai chúng tôi im lặng một lúc lâu, anh mới lên tiếng.

– Máy người cùng phòng em còn ở đây không?

Suýt nữa thì tôi cười bật thành tiếng, năm năm rồi, chẳng ai còn phải ở cái xóm trọ này nữa, đến tôi cũng đã khác cơ mà.

– Không, ra trường, có việc, mỗi người một phương rồi.

– Vậy à, chỗ anh cũng chẳng còn ai nữa. Nam với Huy cũng chuyển chỗ rồi.

Nam? Ồ, con người này, tôi vẫn còn nhớ, là người mà không bao giờ tôi vượt qua được. Bên anh, tôi lo sợ vì người đó, xa anh, tôi vẫn không bằng một góc của người đó trong tim anh. Buồn cười lắm nhỉ! Tôi đã từng ghen tị, nhưng cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Nói thật ra thì tôi quý người đó, một tuần vào Sài Gòn trước đây, cũng chỉ có người đó mới khiến tôi cảm thấy vui vẻ nhất. Còn anh Huy, không biết giờ thế nào rồi, tình cảm có còn cộng dồn sáu với năm là mười một năm không?

Những con người thuộc về quá khứ...

– Về thôi, cũng muộn lắm rồi.

Tôi nói rồi dứt điểm nhìn, quay bước đi trước, chẳng biết bao lâu sau tôi mới nghe tiếng bước chân anh phía sau. Trước khi tạm biệt, anh trả lại tôi chiếc găng tay mấy hôm trước tôi cho anh mượn, nói vài lời cảm ơn.

– Máy ngày vừa rồi, cảm ơn em đã dắt anh đi chơi Hà Nội.

– Không có gì, em tự giúp mình thôi. – tôi trả lời cố tỏ vẻ không có gì – Hẹn anh một ngày nào đó gặp lại.

– Uhm.

Rồi anh quay bước đi, vẫn là tôi đứng nhìn theo dáng anh xa dần. Tiếng phanh xe, chiếc ô tô xanh đã đến. Đợi tôi ngồi yên vị trong xe, Phong nhún ga rồi hỏi tôi.

– Còn gặp nữa không?

– Không.

– Anh không thích em đi gặp hắn.

– Em đâu phải là của anh. – Tôi nhếch mép, cười cho câu anh giới thiệu với người đó: “tôi là người yêu của nhóc này”.

– Là của anh!

Anh gần giọng, đảo vô lăng, làm xe lắc mạnh một cái qua khúc cua. “Của anh”, uhm, tôi là vật sở hữu của anh, anh “bao” tôi mà, nhưng....

– Em đã giao hẹn trước rồi, hai ngày cuối tuần thì em chẳng là của ai cả.

Phong không nói gì nữa trên suốt quãng đường về, nhưng về mặt anh đủ nói lên tất cả. Anh là dân chơi, anh không chịu được mấy lời ngông cuồng. Anh cũng là một tay làm ăn lão làng, nên anh cũng không chịu được một cuộc trao đổi thiệt thòi cho mình. Anh là một thằng đàn ông có cái mã ưa nhìn, có cái khí chất kiêu ngạo của kẻ kiếm được cả đồng tiền, nên càng không chịu được “thứ đồ” của mình bị văng từ tay người này sang tay kẻ khác. Anh giống như bất kể thằng nhà giàu nào tôi đã gặp trước đó, có điều, anh cưng chiều tôi hơn, cũng thả cho tôi một chút không khí để thở. Nếu nói tất cả những thứ ấy là vì anh yêu tôi, thì có lẽ tôi đến sái quai hàm vì cười mất. Yêu à, chẳng ai đi yêu một đứa “điểm cao cấp”!

Lần này Phong không về ngay sau khi đưa tôi đến khu chung cư, anh thô bạo lôi tôi ra khỏi ô tô, đóng sập cánh cửa lại, ép tôi tựa lưng vào thành xe. Hai tay anh chống hai bên, chân kẹp vào giữa chân tôi, khuôn mặt thì dí sát đến mức tôi nghe rõ tiếng thở hổn hển của anh.

– Nói! Em là của anh!

Tôi chẳng thèm chống cự, cũng chẳng thèm đòi co, thản nhiên buông một câu.

– Phải, em là của anh.

Anh nghiêng răng, ép chặt tôi hơn, người anh còn nóng hơn cả động cơ xe sau lưng tôi. Anh không hôn, mà đang tì đôi môi mình vào môi tôi, rồi day nghiêng gặm dữ. Tôi mặc kệ, cho đến khi cảm thấy khó thở mới đẩy mạnh anh ra.

– Đi đi!

Tôi nói qua kẻ rằng, không vùng vằng, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, lạnh lùng. Anh cũng lườm lại tôi, chẳng nói gì nữa mà thô bạo cởi áo khoác của tôi, động tác của anh như muốn xé toạc từng mảnh vải trên người tôi. Tôi không ngại, cũng chẳng sợ, mà không kiêng nể gì còn tọng một đấm vào bụng anh. Ngay lập tức anh co người, vòng vây với tôi cũng lỏng ra, thừa cơ tôi đẩy mạnh anh rồi thoát ra ngoài, thản nhiên bỏ đi vừa chỉnh lại quần áo. Phía sau, anh gầm lên như một con thú.

– LU! ĐỨNG LẠI!

Tôi không thèm ngoảnh lại, vẫn giữ nguyên tốc độ đi vào khu chung cư. Tiếng gió đêm đông rít qua tai khiến tôi có đôi chút run mình. Tôi biết, anh không bỏ qua cho tôi dễ dàng như thế. Vừa mở được cửa của căn nhà, tôi đã bị đẩy mạnh một cái vào trong, suýt chút nữa ngã bổ nhào ra đất. Không nén được nụ cười khẩy, tôi khinh miệt nói, chẳng thèm nhìn kẻ mới đẩy mình.

– Anh chẳng khác gì một con lợn giống.

Đèn phòng không được bật lên, không gian yên tĩnh cho tôi nghe rõ tiếng thở dồn dập của anh. Anh vòng tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau, mạnh bạo đè tôi xuống nền gạch lạnh như tảng băng. Anh hôn tôi mãnh liệt, anh vẫn không quên nguyên tắc của tôi, nếu tôi không yêu, tôi sẽ không cho phép ai hôn môi mình. Tôi chẳng có cảm giác gì, chỉ khóc, khóc vì đã để người đó nhìn thấy tình cảnh của mình lúc ở bãi đậu xe. Trong thoáng chốc vùng ra khỏi Phong lúc đó, tôi đã nhìn thấy người đó ở phía bên kia đường, trầm mặc quan sát tất cả. Tôi không muốn, không muốn bị nhìn thấy mình nhơ nhuốc đến thế nào. Bỗng dưng cơn uất hận dồn nén trào ra, tôi vươn tay, bấu mạnh vào lưng của kẻ đang trên tôi, dùng hết lực mà ấn móng tay vào sâu da thịt hắn. Thế nhưng, tôi cũng hiểu, hành động của mình chẳng khác nào kích thích thêm

cho cơn hoan lạc của hắn, hắn càng điên cuồng hơn. Nước mắt càng tuôn rơi... Giá mà, giá mà tôi không bản thủ như thế này, tôi đã có thể vui vẻ mà cười với người đó... một lần cuối...

Trước khi thiếp đi vì mệt, tôi vẫn còn nghe được tiếng Phong thì thầm bên tai... Em... là của anh....

4. Chương 4

Ánh đèn lấp lóa đảo qua đảo lại căn phòng đông nghịt người, tiếng nhạc nện vào màng nhĩ những âm thanh chất chứa. Tôi chọn cho mình một chỗ khá “sáng sủa bắt mắt”, đảo nhìn khắp căn phòng để kiểm “khách” như một thói quen mà quên mất hôm nay mình đến đây chỉ để uống.

– Gì thế nhóc!

Tiếng anh Quân từ sau quầy rượu kéo tôi lại, anh ấy là bartender của quán này, tay nghề của anh rất tốt, lại đúng việc anh thích, tôi vẫn thầm mừng cho anh.

– Như cũ nhá anh!

Tôi chẳng nói gì nhiều, nhưng anh hiểu ngay ý của tôi. Mỗi lần tôi đến bar để uống thì chỉ uống bia, thứ bia lạnh buốt, đầy bọt trắng. Buồn, hoặc đến “Lặng” uống cà phê, hoặc tôi sẽ đến bar này uống thứ gì thật sốc như bia. Ngày còn sinh viên, không có nhiều tiền, tôi hay uống nước ngọt có ga. Cảm giác sốc đến từ cổ họng rồi bốc lên đầu khiến mọi thứ trong giây lát choáng váng, như vừa đẩy được cái gì đó rất nặng ra khỏi tâm trí vậy.

– Sao? Chuyện gì thế em?

Anh đặt cốc bia to hơn cả hai bàn tay của tôi xuống, xoa xoa đầu, hỏi tôi như một người anh trai. Tôi cầm cốc lên, tu một hơi gần nửa, mắt đỏ ngầu vì hơi bia.

– Em chán.

– Chán gì thế nhóc? Phong vẫn để em đến đây à?

Tôi nhếch miệng, tu thêm một hơi nữa.

– Tối hôm kia em vừa bị hắn hành cho nguyên một đêm, đến giờ vẫn mắt tích, càng tốt.

Anh Quân nhướn mày, tỳ hai tay vào bàn hỏi tôi có chút lo lắng.

– Nguyên một đêm cơ à? Chuyện gì làm hắn bức vậy? Lần cuối cùng hắn làm vậy với em hình như là lúc em đang trên một thằng cha già ở bar này.

– Vì người đó.

– Ai? An hả?

Nhắc đến người ấy anh cũng thoáng chững lại.

– An còn ở Hà Nội không, hay về Sài Gòn rồi.

Tôi lắc đầu, kể từ hôm đó anh không còn liên lạc với tôi nữa, chắc anh thấy ghê tởm tôi.

– Anh có tin của “nó” không?

Tôi lảng qua chuyện khác hỏi anh. Anh cười cười, lắc đầu như một thói quen rồi lại tắt bật với công việc của một người pha chế. Tôi nhìn anh biểu diễn một lúc, rồi uống nốt chỗ bia còn lại, bỗng thấy hơi mơ màng. Say à? Sao sớm thế!

“Nó” mà tôi vừa hỏi anh Quân, là người yêu cuối cùng của anh, theo như anh nói, người tạo thêm một mất xích nữa cho mối quan hệ giữa tôi, anh và người đó. Năm năm trước, ba chúng tôi đều quen nhau trên mạng, trong khi tôi và người đó thành một cặp thì anh Quân và người đó trở thành hai người bạn khá thân. Rồi

anh Quân cũng có người yêu, cứ ngỡ tưởng là bốn người, hai cặp, từ đây có thể vui vẻ cùng nhau, ai ngờ đâu... Vào Sài Gòn, cùng với sự lạnh lùng của người đó, tôi cũng mơ hồ nhận ra có gì khác lạ giữa người đó và người yêu anh Quân, hai người thân mật, đùa giỡn cứ như là một cặp thật sự vậy. Anh Quân hay ghen, tôi thì nhạy cảm, quan hệ giữa bốn người bỗng chốc căng thẳng. Sau ngày tôi về Hà Nội không lâu, thì anh Quân cũng nói lời chia tay với người yêu. Đời lắm cái lạ lùng muốn trêu tức người ta, người yêu anh ngay lập tức muốn quen với người đó. Thế là tình bạn lại đổ vỡ. Anh Quân mất người yêu, cũng mất luôn cả bạn, khoảng thời gian đen tối của tôi cũng là lúc anh phải trải qua những nghiệt ngã nhất. Những lúc vui vẻ hiếm hoi, tôi vẫn hay đùa anh, anh là người em muốn mà không thể yêu. Chúng tôi dựa vào nhau để cùng vượt qua lúc khó khăn nhất, lúc nỗi nhớ không ngăn được ồ ạt tràn về, cho nhau những lời động viên chân thành. Ai không biết, nhìn vào quan hệ chúng tôi, không thể nhận ra nó khác yêu ở chỗ nào. Tôi quý anh, coi anh như một người anh trai, có lẽ còn hơn cả thế, gần chạm đến ngưỡng yêu, nhưng vẫn còn thiếu gì đó. Đến bây giờ, chỉ anh là người hiểu tôi nhất...

Tôi gọi thêm một cốc bia nữa. Anh Quân cũng rảnh được một chút, lại qua nói chuyện với tôi.

– Em đã thỏa nguyện chưa?

– Hi, sao cái gì anh cũng nhìn ra nhỏ. Rồi, em đã thỏa nguyện rồi, đã đi chơi cùng anh ấy, được nấu cơm cho anh ấy, được quan tâm anh ấy...

Tôi thả ánh mắt len lỏi trong đám người phía trước, chẳng biết phải nhìn nơi đâu.

– Vậy sao vẫn buồn? Em vẫn còn muốn níu kéo à?

Tôi bật cười, cười thật sự.

– Năm năm rồi, níu kéo gì hả anh, anh nhìn em như thế này có đủ tư cách để níu kéo anh ấy à? Anh ấy thấy hết rồi, thấy em nhớ nhung, bắn thủ đến thế nào rồi...

Tôi không khóc được, hốc mắt lại cứ cay xè, thật khó chịu. Anh đẩy cốc bia về phía tôi, tôi cầm lấy tu một hơi gần cạn, nước mắt cuối cùng cũng trào ra được.

– Sao lần nào trước khi ra đi em cũng để lại ấn tượng xấu với anh ấy thế hả anh...

Tôi hỏi ai, hỏi anh Quân, hỏi anh hay đang hỏi chính tôi. Tôi không muốn nghĩ nhiều nữa, năm năm rồi, suy nghĩ chất chứa đã quá nhiều rồi. Tôi bỗng muốn cười to lên, cười giễu chính cuộc đời mình, hèn hạ và nhục nhã, thế mà vẫn muốn giữ cho tình yêu dành cho anh nguyên vẹn và trong sáng. Giữ được thì sao, anh cũng đâu có biết, cuối cùng vẫn là tôi chịu đắng cay. Xung quanh, đám người được nhạc sàn dìu dắt, cứ thế lên đến đỉnh điểm hoan lạc, họ bắt đầu quần lấy nhau như hai con rắn không xương, thỏa mãn xác thịt cho nhau. Tôi quay cuồng trong ánh đèn, trong mùi vị nồng nặc của dục vọng, trong những đau đớn thêm lần nữa không kìm được. Có vài kẻ đến ve vãn tôi, haha, trông tôi thảm hại thế này mà vẫn có sức hút cơ à? Đúng là trêu ngươi, sạch sẽ có người thích, bắn thủ cũng có kẻ bắn thủ thích. Tôi đáp trả những cái vuốt ve khiêu khích, những lời mời gọi ảo lả. Ngày xưa tôi là ai? Giờ tôi là ai? Là một thằng trai bao mà thôi! Tôi không có quyền từ chối, vì họ dùng tiền mua tôi rồi cơ mà. Tôi cười lên man rợ trong những ái ân hồ hững ấy, để rồi thoát ẩu thoát hiện lại thấy người đó, anh nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại pha lẫn vẻ kinh tởm. Tôi càng cười to hơn, để mặc những kẻ kia vuốt ve cơ thể mình. Tôi lại có ảo giác, lần nào say tôi cũng có ảo giác thấy anh. Sao nhỉ? Sao tôi vẫn chưa quên được anh nhỉ? Tình yêu là cái gì, sao tôi không rửa được nó...

5. Chương 5

Lảo đảo tìm chìa khóa mở cửa, tôi suyt nữa thì ngã lăn ra hành lang, miệng vẫn không khép được nụ cười khinh bỉ dành cho chính mình. Bỗng có bóng người xuất hiện, tôi bật ra thành tiếng.

– Anh về rồi à, tưởng sau đêm đó anh mất tích luôn rồi. À à, anh là ai, là Phong đại thiếu gia cơ mà, đâu vì hạng như tôi mà suy nghĩ. Cút đi! Tôi muốn ở một mình!

Lè nhè đứng chết sây rượu, tôi phẩy phẩy tay đuổi kẻ đó đi rồi nhanh chóng mở cửa vào nhà. Vừa vào đến nơi, tôi ngã vật ra nền nhà. Chà, hôm nay sàn nhà cũng thật lạnh.

Đèn bật sáng. Tôi che mắt, lau bầu tiếp.

– Bảo anh cút cơ mà.

Qua khe hở ngón tay, tôi lơ mờ thấy được người đang đứng phía trước. Không phải Phong! Là ai? Mái tóc hơi rối, đôi mắt đen thẳm, cái mũi mà tôi từng trêu là mũi cà chua, đôi môi ấy...Quen quá, ai, ai được nhỉ...

Người đó cúi xuống, định kéo tôi dậy, nhưng tôi nhanh chóng giật lùi lại tránh né.

– Đứng, đừng động vào em!

Tôi co lại như con thú dính mưa, hoảng loạn lắc đầu. Đó là anh.

– Dưới đó lạnh, em đứng dậy đi rồi mình nói chuyện sau.

– Không còn gì nữa, không còn gì nữa từ lâu rồi mà, anh về đi....

Anh vẫn không từ bỏ, cố gắng chạm vào tôi, nhưng tôi càng co vào hơn, tôi không muốn anh chạm vào mình.

– Đứng, bắt lắm...bắt lắm....em bắt lắm...đừng động vào em...

Đôi tay anh dừng giữa khoảng không, một lúc thật lâu sau anh ngồi xuống đối diện tôi.

– Lu à...

– Anh về đi, em xin anh đấy, về đi, xin anh....đừng ghét em...em xin anh mà...

Anh lặng im, không nói gì...

Thời gian cứ trôi, thật lâu, thật lâu sau tôi mới tìm lại được bình tĩnh, nhưng nước mắt lần nữa rơi. Sao thế, sao từ lúc gặp lại anh tôi lại khóc nhiều thế này...

– Em xin lỗi, xin lỗi anh mà, đừng ghét em...Vì em vẫn yêu anh, vẫn yêu anh nhiều lắm...

Chỉ còn tiếng kim đồng hồ khẽ nhích từng tiếng khô khốc và tiếng tôi run run nói anh nghe, về năm năm qua, về những gì tôi đã trải qua. Về Hà Nội, dù đã nói dừng lại, nhưng tôi vẫn không thể nào quên được anh, vẫn còn quan tâm anh rất nhiều, mỗi tối vẫn nhắn tin chúc anh ngủ ngon, vẫn muốn chia sẻ với anh những buồn vui, vẫn buồn khi anh buồn, vẫn thấy hụt hẫng khi anh bất cần...Tôi nhớ anh, nhớ đến ngày đại, mệt mỏi vì chính nỗi nhớ đó nhưng lại không dám quên anh. Anh từng là động lực sống của tôi, quên anh rồi, tôi biết phải sống như thế nào. Vì những đau đớn đó, tôi không thể vượt qua được quá khứ, và vẫn mong một ngày được gặp lại anh. Nhưng tôi làm gì có nhiều tiền để lần nữa vào Sài Gòn. Tôi sợ, có thể sau này mãi mãi không còn gặp được anh, nỗi sợ hãi ám ảnh tôi cả trong những giấc mơ. Rồi bất chấp ngăn cản của anh Quân, tôi đổi lấy những đồng tiền bằng thể xác mình, chấp nhận làm trai bao cho người ta mặc tình sai khiến. Những đau đớn thể xác và nỗi nhục nhã tôi đều có thể cắn răng chịu đựng, vì nghĩ đến ngày sẽ được gặp anh. Nhưng ai ngờ đâu, ngày cầm trên tay tấm vé máy bay, cũng là lúc tôi nghe tin, anh đã có người yêu mới. Trong tôi, mọi thứ đều đổ sụp, khoảng trời bỗng chốc tối đen không chút ánh sáng. Tôi không đi Sài Gòn, mỗi tối không nhắn tin chúc anh ngủ ngon nữa, thôi không ngóng tìm từng chút tin tức của anh, cũng không chia sẻ với anh những vui buồn trong cuộc sống. Vì, đời tôi đã rẽ sang một hướng khác....

Năm năm, tôi qua tay không biết bao nhiêu người, đủ loại, già có, trẻ có, nghèo có, giàu có. Tôi ngỡ tưởng những nhơ nhớp đó có thể vùi sâu tình yêu dành cho anh, thế nhưng hóa ra không phải, mà hơn tất cả, tôi nhận ra, vì giữ gìn tình yêu đó mà tôi có thể sống được đến bây giờ. Tôi biết anh đã quên tôi, biết anh sẽ ghét tôi nếu nhận ra tôi vẫn còn yêu anh nên vẫn luôn cố tỏ ra lạnh lùng với anh. Tôi dẫn anh đi gặp anh Quân, đưa anh đi đến những nơi kỷ niệm, cũng là vì muốn anh phải biết tôi đã đau đớn đến thế nào khi anh lạnh lùng rời bỏ tôi. Nhưng hóa ra, cũng chỉ vì tôi muốn anh đừng quên tôi...

– Anh ơi, đừng ghét Lu..được không...em xin lỗi, vì vẫn ở đây....

Tôi đau đớn van xin anh, như một kẻ hành khất cần chút ít niềm tin cuối cùng để sống. Tôi đã chọn rất nhiều lối đi cho cuộc đời mình, nhưng loanh quanh tôi vẫn bị lạc về con đường tôi và anh đã từng đi. Từng nói anh luôn là nhất, từng nói dù sao cũng vẫn sẽ ở đây...

Anh im lặng, vẫn là im lặng nhìn tôi. Thật lâu sau, anh mới lấy từ trong túi ra một phong thư nhỏ, đưa tôi.

– Anh ra Hà Nội, để đưa em cái này.

Tôi không dám cầm lấy, chỉ sợ hãi nhìn phong thư. Có thể là gì, là thiệp cưới à? Hóa ra là vì thế. Anh ra Bắc vì muốn phát thiệp cưới cho những người thân của anh ở đây, chỉ là tiện thể qua gặp tôi. Tôi chưa chút nuốt giọt lệ cuối cùng vào trong, rồi lặng lẽ cầm lấy phong thư.

Anh đi rồi, tôi vẫn ngồi im trên nền nhà lạnh lẽo. Bỗng tôi nhớ Phong, nhớ vòng tay cứng chắc mà ấm áp của anh.

Hôm đó là 26 tháng 12, vừa qua Noel. Tôi lặng lẽ đứng ở sân bay, chẳng biết phải nhìn theo chiếc máy bay nào sẽ cất cánh. Vẫn là cảm giác hoang mang như cách đây năm năm tôi đứng giữa sân bay Sài Gòn. Anh đi rồi, tôi không dám mở phong thư đó ra.

– Cậu ta đi rồi.

Anh Quân đứng cạnh tôi, cũng ngóng nhìn về phía bầu trời xám xịt.

– Em không muốn biết trong phong thư đó là gì à?

– Biết có thay đổi được gì không anh? Em bây giờ có còn là Lu của ngày xưa đâu.

Tôi không nhìn anh Quân, chỉ đưa phong thư cho anh, mặc anh quyết định vứt đi hay mở ra. Một lúc sau, tôi nghe tiếng xé giấy.

– Là hai vé máy bay, một đi Hàn Quốc, một đi Nhật Bản.

Tôi không tỏ ra bất ngờ, nhưng nước mắt như kẻ phản bội, nói lên tất cả. Ngày nào đó của năm năm trước anh từng nói.

“Anh thích Nhật, em thích Hàn, vậy sau này, một tháng chúng mình sống ở Nhật, rồi bay qua Hàn Quốc sống một tháng.”

“Thế không về Việt Nam à?”

“Có chứ, rồi tháng sau lại về Việt Nam, nhá”

Tôi quay lưng lại, bước về phía có một người vẫn đứng chờ tôi ở cửa sân bay. Phong đứng đó, bên chiếc ô tô xanh. Thấy tôi đến, anh mỉm cười.

– Nay ăn cá nhé, anh sẽ gỡ xương, đút cho từng miếng mà ăn. Yên tâm, mấy hôm trước anh đi tìm cách nấu cá mà không tanh rồi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại anh, trước khi mở cửa ô tô, thậm chí nói một lần nữa

...Em xin lỗi, vì vẫn ở đây....

PS: Tình yêu lớn à, cuối cùng Tình yêu nhỏ cũng viết xong truyện của chúng mình rồi...Ngủ ngoan nha”

MKT – Theo T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-xin-loi-vi-van-o-day>